

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
XXXXXX MEDLEMSBLAD XXXX

68. ÅRG.

1975

ORDINÆR GENERALFORSAMLING
afholdes i Regensianersamfundet
mandag den 24. november 1975 kl. 18³⁰
på Regensen

Dagsorden:

1. Formanden aflægger beretning.
2. Kassereren fremlægger revideret regnskab.
3. Revisorerne afgiver betænkning.
4. Kassereren fremlægger revideret regnskab
for Regensianersamfundets legat.
5. Revisorerne afgiver betænkning.
6. Valg af formand.
7. Valg af kasserer.
8. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer.
9. Valg af 2 revisorer.
10. Eventuelt

Efter generalforsamlingen middag, der begynder
ca. kl. 19¹⁵:

M E N U

Muslingesalat m/rejer
Kalveschnitzel m/spinattris og asparges - Rødvín
Pandekager m/frugt - Portvín
Kaffe Pris pro persona kr. 50,-.

Tilmeldelse sker -
inden 21. nov. -
til:

Landsretssagfører
Niels Nørring,
Kronprinsensgade 9,
1114 København K,
telf. (01) 12 14 12
mellem 9 - 16.
Bestyrelsen.

Det var engang, ja hvornår ? - årstallet husker jeg ikke, men det var det efterår, hvor Gamle fyldte 125 år.

Det var et enormt arrangement. Der gik et helt semester med det. Vi skulle opspore alle de gamle Gamlinge, som endnu levede, vi skulle trykke fine indbydelser, der skulle arrangeres Spex, middagen skulle komponeres, bordplaner udarbejdes. Det lyder altså trist og almindeligt, men jeg skal love for, at det var det ikke. Arbejdskraften bestod i foreningens udtalte velvilje, pontifex og en enkelt indflytter, der var et svejende siv, og som forståeligt nok i nogen grad vægrede sig ved at bære byrder, som hans uomtvisteligt smalle skuldre ikke kunne bære. Som sagt han var et siv.

Pontifex havde udarbejdet arbejdsfordelingsplaner, som kun nødtørftigt blev fulgt. Han for op og ned ad trapperne og var indpisker eller rettere slavepisker. Pligten bandt ham til det hårde job at tugte de uvillige og sætte skub i de tøvende på højst uregensielt ophidsede måde. Kort sagt festen nærmede sig. Man havde udvalgt fornemme oldinge til at give gode råd om vin, man havde bestilt kuverter, og meget manglede endnu.

Pontifex fandt at måtte stive sin værdighed af med et ekstra elegant udstyr. Han lejede en silkekappe af himmelblå farve, som understregede hans særlige rang som festens leder, og som kunne stive ham af over for rektors og provstens gyldne kæder.

Jeg husker endnu Sørensen (provstens) halvt frydefulde, halvt forventningsfulde hvisken på trappen: Skal jeg tage min kæde på ? - Det var klart, at han skulle det!

For at fuldende sagen mente den historisk interesserede pontifex, han burde tage imod en ærefuld opfordring fra et af de store dagblade, hvor en kendt regensianer redigerede, til at give et billede af den ældgamle regenstradition i dens nuværende form.

Naturligvis brød pontifex dermed med gammel tradition, men de højeste udøvere af tradition er også dem, der kan dømme om, hvornår det er på tide og på sin plads at bryde traditionen. Pontifex fandt, at tiden var kommet til at bryde seglet og til at indgive den uvidende offentlighed passende og frydelig respekt for det sted, som han elskede så højt, og som i livsform var de fleste samfund overlegent.

Det blev til en hel side med Sadolin tegninger og et billede af en magtfuld pontifex i ornat, et billede hvori ingen af hans samtidige genkendte den stilfærdige unge mand, som de havde valgt til pontifex.

En skjult storhed kom for dagen, og dette nagede fillistrener særligt dem, der følte, at de nu stod i skyggen.

Hovedmanden i pontifex-stormen, der fulgte, var en senere professor

teologiæ,hvis indgangsreplik til Regensen var den,at han følte,at man ikke fik nok melmad !

Dagen før festen skulle finde sted måtte pontifex nedbøjet se,at melspiserne og de lavpandede havde vundet.Han var afsat!

Melspiserne måtte imidlertid indse,at ingen kunne bære kappen efter den afsatte pontifex,i hvert fald kan der ikke have været enighed om,at den bredbagede melspiser kunne.Tvivl om bagholdets fornuft fik foreningen til midlertidigt at indsætte pontifex som vikar i sit embede.Ydmyg som pontifex var tog han imod vikarudnævnelsen for at gennemføre det store ritual på passende måde.Hans storsind triumferede over hans modstandere.

Fatalet var det alligevel.I de sidste timer,hvor han skulle have skrevet sin store tale,der indeholdt kvintessensen af den gamle forenings fortid og nutid,var hans energi gået med at bekæmpe foreningens filistre.Han havde ingen tale! Forsøg på at overtale andre til at skrive en tale var forgæves.Kun en enkelt senator forberedte en tale,som lå på senatorers plan,det vil sige bevægede sig i færøernes konkrete verden.Den kunne intet hæve.Tilbage var kun kraften i foreningens kultsynbol,som lå ved pontifex side,og det holdt ham oppe til midnatsarrangementet,hvor han bukkede under på en yderst elegant måde for vinen og anstrengelserne.De nærmest siddende vil kunne huske dette uødelige øjeblik.

Sin forsømte tale fik pontifex først skrevet til Gamles 130 års fødselsdag,hvortil han var indbudt.Den gav en helt usædvanlig jubel og slettede meget gammelt nag.

Festen blev en bragende succes og betød indledningen til en serie lignende fester blandt alle øvrige foreninger,der grønne af misundelse havde fulgt Gamles himmelflugt i dette efterår.

Men tilbage til kultsymbolet,for det er her historien begynder.

Kultsymbolet,respektløst betegnet "pissehovedet" på et tidspunkt,da Regensens jargon endnu ikke var blevet lutret,var af jern.En hornet gud efter sigende fra Persien,hvilket jeg anser for yderst usandsynligt.Symbolets kraft øgedes af den mystik,der stod omkring dets oprindelse og den måde,hvorpå det var kommet ind i foreningen.

Sagen var,at foreningen det efterår mistede pissehovedet indtil flere gange og genvandt det ved udsøgt regenskløgt.

Det gik således til:

Efter et valg og generalforsamling kom det på tale at storme E - lers.Dette udmærkede kollegium havde igennem de sidste par år givet anledning til en del omtale,særligt i forbindelse med den store storm på Elers,der fulgte efter plantningen af en ringe pind på det sted,

hvor den nye Lind skulle stå og endnu ikke stod, idet man afventede det højtidelige øjeblik, hvor ceremonier skulle forny Regensens og Lindens kraft ved plantningen. (At dømme efter Lindens nuværende størrelse er der grund til at tro, at elesianerne ikke virkeligt opnåede noget med deres pind).

Efter den store storm, der var på forsiden af stadens største aviser, og som blev besunget af virkelige og forlorne helte, var der i de følgende år, når øllet var gået folk til hovedet, en tendens til at søge gloire ved at storme Elers.

Der var dog ikke altid tilstrækkelig styrke bag stormen. Det var således tilfældet ved denne storm, der hovedsageligt hvilede på Gamles mandskabsstyrke, herunder Helmer.

Om Helmer kan meget siges. Damgaard og Helmer flyttede ind sammen og nåede allerede i deres indflyttetid at blive nævnt i en af Lomholts sange, han der bedre end så mange andre formåede at tolke Regensens sind. Sangen kom senere på plade.

Samme Helmer var imidlertid i netop denne situation et offer for illusioner. I den tro, at vore små styrker kunne vinde i styrke, havde han medbragt pissehovedet, og da vi måtte trække os tilbage, stillet over for meget vand og et helt vågent kollegium, omkring kl. et, var Helmer ikke blandt os. Efter at have udstået nedværdigende ting, hvorom han ikke talte, da han vendte tilbage, var det klart, at vi havde mistet hovedet.

Da nøgternheden bredte sig, var det klart, at foreningen stod i en fatal situation. Der var kun få uger til festens begyndelse, og uden hovedet kunne der næsten ikke være tale om fest, blot om hån og skoser fra de øvrige foreninger. Oldinge ville forgæves spørge efter kultsymbolet, og hvorledes kunne vi manifestere Gamles styrke uden det? Det var galt nok, at vi ikke havde klokken.

Den følgende dag var det klart, at det ikke var Elers som sådan, der besad hovedet. Det var blevet røvet rent privat af en ikke alt for begavet fyr, der boede ud mod Kannikestræde. Dermed var strategien klar.

Delikate og hemmelige forhandlinger stod på igennem tre-fire dage med den kun let begavede elesianer. Forhandlingerne var naturligvis hemmelige, fordi fyren ønskede at beholde løsesummen for sig selv. Langt vanskeligere havde det været at dreje det samlede Elers en knap. Dette fordi Elers var refugium for udlevede gamlinge, der trods deres udlevethed alligevel ville have ført forhandlingerne på anderledes kyndig måde. At det forholdt sig sådan vil man senere se.

Omsider en sen nattetime skulle en hurtig udveksling af tre kasser øl og hoved ske. Forinden havde en teknisk afdeling ledet af en se-

nere professor i landmåling bragt løsesummen i fin stand. Tre kasser øl nydeligt tilkapslede, men indeholdende værdiløse væsker, herunder visse væsker som udtrykte en indirekte foragt for modparten, var blevet fremstillet. Elesianeren osede af mistænksomhed og forlangte en visitation af de tre kasser øl midt i strædet, mens gamlingene trak sig tilbage til porten. Åndeløs tavshed. Fyren accepterede løsesummen som genuin. De tre kasser blev bakset ind gennem hans vindue og pissehovedet rakt ud til os. - Stor lettelse, megen grin og flere omgange kostbar væske.

Dette var imidlertid ikke enden på historien. Den uheldige elesianer skriftede for det ganske kollegium, og dette følte sig ramt.

Bag det følgende aner man udlevede gamlinges hånd.

To uger før festen blev den forfængelige pontifex ringet op (det var før interviewet med det store dagblad, der først brændte sin sensation af nogle dage før jubilæet) og flere kendte gamlinge præsenterede sig. De erklærede, at de ønskede at trykke et festskrift for Gamle i anledning af jubilæet. De var allerede langt fremme, og sagen skulle nu befordres i trykken, så den kunne stå i frisk tryk på selve dagen. De manglede kun et fotografi af den nuværende pontifex og selvfølgelig med pissehovedet.

De havde truffet aftale med en kendt fotograf på Strøget og satte mig stævne der. For at de kunne kende mig, skulle jeg bære hovedet synligt.

Den intetanende pontifex begav sig nu afsted velkæmmet og i sit bedste tøj. Historiens time var inde.

Just som jeg efter at have ventet i fem minutter begav mig på en liden spadseretur frem og tilbage, kom en mand i løb bag mig, der rev hovedet ud af min hånd og efter nogle skridt rakte det til en cyklist, der drøuede afsted med det. Det slog straks ned i mig, hvad der var sket, og jeg satte i fuldt firspring ad diverse småstræder tilbage til Elers for at søge at spærre tilbagetoget. Jeg troede at genkende ransmanden i en stilfærdig elesianer, der kom med sin mappe fuld af bøger, og benyttede samme bagholdsteknik for at snuppe hans taske. Ak! hovedet var ikke i tasken, og slukøret måtte jeg tilbagelevere den.

Der sad vi kønt i det.

Tidspunktet for festen var endnu mere fremrykket.

Nok var Helmer blevet til grin, men sort var synet på den pontifex, som man havde sat al sin lid til.

Meget måtte han tåle, men det befordrede tankerne, og en plan tog form. Det var en stor operation og involverede ikke alene gamlingene selv, men også Gamles piger, nemlig Hedemanns Inger, der med stor bravour gennemførte sin rolle.

Sagen var den, at gåsefesten stod for døren på Elers.

Vi var klar over, at intet mindre end en berøvelse af middagen nu kunne få elesianerne til godvilligt at udlevere hovedet. De kendte vor situation og en løsesum ville antage gigantiske proportioner.

Men hvorledes?

Det hele blev udarbejdet med en commandoaktions præcision.

Elers var under konstant observation. Et øjeblik isnede det gennem pontifex årer på hans kommandocentral, da vi fik besked om, at Elers var på vej med trækvognen til Kannibalen. - Men de skulle blot hente porcelæn.

Vi havde fundet ud af, hvornår middagen skulle være. Nu gjaldt det om at få fingre i den.

Hedemanns Inger ringede til Elers og sagde, at hun var Kannibalens økonoma. Middagen var desværre blevet en halv time forsinket, hun beklagede. De kunne komme kl. 8. i stedet for kl. 19.30. Samtidig ringede en anden til Kannibalen og spurgte om det ikke var muligt at fremskynde middagen en halv time. De vred sig, men lovede at gøre deres bedste.

I princippet havde vi nu en halv til en hel time at løbe på.

Kl. 19 listede vi med trækvognen ud af bagdøren til Skidenstræde og indfandt os som elesianere på Kannibalen. Ak ve! gåsen var endnu ikke færdig, men vi læssede desserttallerkenerne på imens. Kokken viste os hvor fine og brune gæssene blev. De skulle kun have et kvarter endnu. Det var da ikke værd at få halvtstegt gås. Sovsen blev pakket, alt tilbehøret med kartofler blev omhyggeligt dækket til med tæpper for at holde det varmt. Vi havde poster ude, hvis elesianerne skulle sende deres indflyttere af for tidligt. De kunne i nødsfald forsinke dem lidt. Ventetiden var ulidelig. Når som helst kunne de komme, men da vi kl. halvotte fik gæssene stukket ind under tæpperne, var de endnu ikke kommet. Nu gjaldt det om at komme i sikkerhed, før elesianerne indfandt sig og opdagede, at middagen var forsvundet. Det gik hurtigt, men middagen måtte være intakt. Da vi nåede Regensen var elesianerne endnu ikke startet.

Så gik vi til telefonen for at meddele den kjoleklædte forsamling, at vi var villige til forhandling.

De var vantro, ringede til Kannibalen, rådvilde, slog sig i tøjret.

Vi fik et par parlamentærer over.

Vi var helt alene om det og kunne ikke have modstået en storm, men middagen ville da blive tippet af trækvognen forsikrede vi. Vi understregede, at for hvert minut der gik, ville middagen blive mere og mere kold.

Parlamentærerne kunne kun konstatere, at middagen faktisk stod på Regensens trækvogn midt i gården, og at den var bevogtet af færøyer.

I løbet af ca. tyve minutter var forhandlingerne tilendebragt. Elers havde givet sig og en udveksling af kostbarhederne fandt sted i midten af strædet under åndeløs spænding. Havde de noget i baghånden?

Nej! middagen var for kostbar, trumfen for stor.

Således vendte hovedet tilbage til foreningens hånd, og det siges, at der den aften blev udbragt mange skåler på Elers, også for hovedet.

Elesianerne overvejede at erobre det tilbage, sagdes det senere, men planerne blev skrinlagt. (Trods alt skulle de udlevede gamlinge selv med til festen).

Således vendte kultsymbolet tilbage og en af de morsomste "beluxninger", som det hed før min tid, var færdigspillet, en af de morsomste jeg husker fra min Regenstid.

Ib Damgaard Petersen.

Universitetslektor.

En eller anden, og det var ikke pontifex, satte hele historien på bagsiden af Berlingske, og det er derfor den mest samtidige kilde til sagen. Men krøniken indeholder sikkert sit.

(Redaktionen tilføjer.

Der må gives et mindre korrektiv til ovenstående, idet man engang ved gennemgang af Regensens arkiv fandt en regning lydende således:

"An - én lind. Kr. 15, -". Den lille pjevs af lind var altså plantet af regensianerne. Samme dags formiddag modtog Regensen et fingeret telegram: "Tillykke med Linden, Elers Kollegium".

For at gøre ovenstående helt tydeligt: Regensianerne havde selv lagt op til stormen på Elers).

Efterårsklokkeratet 1974

Det hele startede den dag, da Kirsten Brøndum og undertegnede, med ungdommens og troskyldighedens vovemod, trodsede ældre og mere erfarne regensianeres advarende forudsigelser og lavede en "Kram-fest". - Her er opskriften : Man tager en fredag med typisk dansk vejr (husk paraply !), en hyggelig gårdsplads, ca. 60 m. tørresnor, borde, kurve o.l. - fylder dem med tonsvis af tøj, ting og sager af højst forskellig art og værdi hentet fra regensianernes overskudslagre. Man allierer sig med en professionel auktionarius af format som Jens Bork : ("2 par venstresko str. 43 og 45 og 'Den store Bølge', maleri skænket af V.P. for kun 25 kr. !"), åbner en pandekagebod - og overlader så markedet til de indfødte. Et par timer senere, når det hele mere ligner en slagmark bespiser man folket kongeligt (for en femmer), beskænker dem kejserligt (øl for en krone !) - og lader musikken om resten.

Nå, et 'retsligt' efterspil fulgte: For anstiftelse af Gårdoptøjer idømtes undertegnede 1/2 års hæfte - at afsone som klokke - for Kirsten blev det 1/2 år som klokkermedvider.

Klokkeratet afsonedes på følgende vis :

1. Nov. : Underkastede Lillesal en mindre kinesisk kulturrevolution. Dette for at indflyttere og Regensens ping'er på selskabelig vis kunne udbygge deres venskabsforhold. Som indledning hertil bidrog indflytterne med en opførelse af det lille lære- (og udstyrs-) stykke: "Rejsen i Kinesiens land". Middagen afvikledes uden hjælp af borde og stole, idet selskabet, iført bedste kina-dress, blev placeret på hynder på gulvet. Risretten blev fortæret til pindenes knitren og den øvrige kinesiske musik.
22. Nov. : Overværede den årlige Revy og lærte mangt og meget om det regensielle samfunds ud- og overskud.
9. Dec. : De borgerlige ord Elsa Gress skulle have sagt denne decemberdag fandt nok ingen iøjnefaldende erstatning i den ellers såre opbyggelige film 'Syv små Synder' - men både den og gløgg'en gled ned.
19. Dec. : Julede - med julestue for dem, der ville klippe og klis-tre Storesal til med julerier - så at den til selve

julefesten kunne stråle om kap med regensianernes barneøjne. På denne aften, da midnatstimen slog, kom - nej ikke ham, Pernille Grumme, Anne Marie Helger og Lene Vasegård og trakterede med kabaretten "Profitten og Lillemor".

Januar : Hvilede tung og dystert over Gården.

14. Feb. : Begyndte foråret - i hvert fald på Regensen. Alle Gårdens musikalske spirer trommedes sammen til forårskoncert. Det foranledigede en veritabel (musikalsk) grøde : Der blev sunget, blæst, improviseret, spillet og afspillet - i 4 - absolut ikke-stive timer ----- Og foråret kom - og klokken ringede - fred for et afsonet klokkeliv.

Lisbet Rønnow Torp

Forårskoncert. Bergstrøm og Karen Højgaard

Indflytterfest. Grosbøll, Rahbek, Stubbe Østergaard

Tove Overgaard, Fonsbøl, Klarlund, Per Sørensen

Havde det ikke været slået fast før - og det havde det naturligvis - så blev det faktum i hvert fald evident, klart og åbenbart for enhver på generalforsamlingsaftenen den 22. februar: REGENSIANERNE kan - når det gælder - vise sig som en samling klarttænkende, unge mennesker. Den menige regensianer tænkte 2 hovedtanker den aften: 1) kun en heroisk indsats af klokkeren og hendes trofaste væbner havde reddet det netop afsluttede 'næsten foreningsløse' klokkerat fra undergang og glemsel, ergo de gamle foreninger måtte til igen. 2) I den efterhånden traditionelle forårsproblematik: GAMLE eller ikke GAMLE måtte man denne gang helt klart acceptere udsigten til det par centralt placerede regnvejrsdage, der jo nok ville følge med et GAMLE-klokkerat, til fordel for.....(se nedenfor).

Det blev derfor en relativt mat generalforsamling, hvor 'koalitionen' GAMLE, Thilia og Conventet hurtigt vandt tilslutning. Til overmål lykkedes det for I.P. Thomsen, en kvantitativ stor foreningsløs, for et øjeblik at få sig selv placeret i gruppen: klarttænkende unge mennesker, da han vildt mumlende frafaldt sin klokkerkandidatur. I overensstemmelse hermed var stemningen upåklagelig et par timer senere, da klokkeratets uegennyttige, utrættelige og upåklagelige P-mand, Peter Ruge (GAMLE), indledte sin karriere med at afkapsle et for klokkeren, men uheldigvis ikke for ham selv, ukontrolleret antal klokkerbajere ved det efter traditionen spontane og improviserede bal i fægtekælderen, som først sluttede med bemeldte P-mands og klokkerens nødtørftige fuldemandsoprydning kl. 5.30 (ca.).

Planlægningsarbejdet forud for næste arrangement, Indflytterfesten den 22/3, var enormt spændende. Mens livet tilsyneladende gik sin rolige gang på Gården, vandrede undertegnede rundt på sit stille hummer med nedslidte negle på randen af et mavesår, idet vi i løbet af den sidste uge før festen havde både indirekte og direkte kontakt med den verdensberømte østtyske Brecht-sangerinde Gisela May, der dog i sidste øjeblik måtte sende afbud p.gr. af sygdom. Via Ove Sprogø fik vi dog kontakt med Folketeatrets mini-scene, Hippodromen, hvis skuespillere ved hjælp af en halv snes påskebryg blev overtalte til at indlede festen med et uddrag af deres Erik Knudsen-cabaret "Støvler og Sko". Uddraget blev på hele 45 minutter, men på trods af det og de dårlige sceneforhold på Store Sal blev fest-publikummet hele tiden holdt i ånde af glimrende skuespillerpræstationer af bl.a. Anne-Lise Gabold, Gyrd Løfqvist og John Hahn-Petersen. Ved dansen efter middagen havde Jens Søren Bork fundet sit pæne tøj frem og prøvede fra sin position som bartender at charmere den bedre halvdel af indflytterne samt forhøje forsamlingens danselyst. Det sidste lykkedes.

I april måned stod en filmaften på programmet. Een ting var givet på forhånd : den skulle ikke ligne de to sidste forevisninger her på Gården - sidste semesters grelle afsløring af teknikens forbandelser (repræsenteret af et ældgammelt Bell & Howell-filmforevisningsapparats fuldstændig hæmningsløse trang til at trodse sin 'fører', der da også siden er sygnet hen i skuffelse og nu er endt som CCCDR) - samt det foregående klokkerats halv- eller helpornografiske afsløring af ---- sig selv. Denne gang derimod var både filmen ("Ridderfalken" med Humphrey Bogart) og forevisningen af høj kvalitet, Bork var på plads og dansen gik.

Under forberedelserne til Lindefrokosten blev jeg flere gange spurgt, hvorfor frokosten ikke var lagt på Lindens såkaldte geburts, den 12. maj. Efter den 12. maj behøvede ingen at spørge og gjorde det da heller ikke. Det øsregnede nemlig den udslagne dag. Derimod oprandt Lindefrokostdagen, den 15., i det dejligste solskin, og solskinnet i vore hjerter blev heller ikke mindre, da bryggerierne Faxe, Ceres og Neptun i nævnte rækkefølge meldte deres ankomst med i alt 15 kasser øl. Med 400 liter øl og 40 flasker snaps på lager var alt klart til en traditionel frokost, der da også blev gennemført på forbilledlig vis med den dominerende klokkeforening under Linden, PIP på den ene langside næsten tryglende vejrguderne om det regnvejr, som aldrig kom, Thilia på den anden under afsyngning af dobbelt så mange sjoflinger, som de burde og Conventet ved midterbordet, smilende forknytt til alle sider undtagen til de foreningsløse, som til gengæld begyndte frokosten med en strøm af forbandelser over det utålelige foreningsvæsen; senere, efterhånden som vort objektivt set enorme forråd af øl og snaps med forbavsende hast svandt og svandt, blev de strenge miner dog mere og mere afslappede, og den medfølgende venlighed holdt sig dagen igennem, noget som især klokkeforeningen var glad for.

Dramatiske effekter kom heller ikke til at mangle. Efter at stormen på Rundetårn var blevet fejret med kædedans på toppen til harmonikamusik, skulle den også fejres med asfaltbal på Købmagergade. Et pålideligt mandskab af vore bedste vand-i-plasticpose-udsmidere var blevet udtaget, og disse generede de dansende så meget, at lettere desorienterede, men til gengæld nidkære delinger af vort lands politi blev sat i alarmberedskab. Da vi så HELLER ikke blev forskånet for en flaske, der, smidt ud fra Store Sal, skar midtnormalen mellem klokkeren og den medforhandlende overpolitibetjent for til sidst at bore sig ind i trækrudden på det lille salatfad, var der ingen pardon, og politiet begyndte at rydde gaden med hård hånd. Så blev det vor kære V.P. for meget ! Ene mand satte den tapre, gamle mand sig til modværge og havde

sikkert også kunnet overvinde den store politistyrke, hvis denne ikke havde grebet til så brutalt et middel som at rive VP's skjorte i stykker ! Han måtte give op, men havde dog den tilfredsstillelse at blive landskendt på dåden gennem et stort forsidebillede på POLITIKEN næste dag. Resten af dagen forløb relativt fredeligt, bortset fra, at M. Vinding var arresteret en halv times tid og kun blev løsladt v. h. af vore forsikringer om, at han sandelig var en samfundsrelevant borger, der studerede etnologi og tibetansk og blot ved et uheld havde drukket sig dundrende beruset. Alt i alt en dejlig dag.

Junis klokkearrangement var en aften med den nyudnævnte kgl. operachef Ulrik Cold, der, foruden at bevise sin evne til, vistnok som den første, at kunne råbe Kystdefensionen op fra Store Sal med alle vinduer lukkede, viste sig som en vittig og charmerende causeur. Han præsenterede Operaens program for næste sæson og hyggede sig så tilpas meget gennem 3 1/2 timer, at han ikke stejlede nævneværdigt, da man forsigtigt gjorde ham opmærksom på, at der næste år på samme tid er noget, der hedder sæsonprogrammet 76-77 !

Hele næste uge gik med rolig og sikker forberedelse til Lindeballet, men uden for klokkeforeningen sporedes der igen megen usikkerhed med hensyn til vejret den pågældende dag, fredag den 20. juni. Især vor selvbestaltede vejrprofet, Karsten Knudsen (PIP), forlystede os ved sine daglige telefonrapporter direkte fra Meteorologisk Institut; det tegnede godt, og godt BLEV det ! Eneste skår i glæden var, at vi p. gr. af sygdom måtte undvære VP's karakteristiske nærvær; men ellers forløb alt efter traditionen: Lindekantaten fik en kvalitetsmæssig meget svingende, men dog til stadighed gribende opførelse, madsen var fremragende, så fremragende, at vores maitresse de la cuisine, Erna, blev kaldt op til en velfortjent hyldest; og provstetalen, der indeholdt nogle fortællelser så geniale, at de må rangere højt på provstens top ti, satte som sædvanlig stemningen yderligere i vejret.

Efter middagen invaderede man den illuminerede estrade, og nu gik dansen i 7 stive klokketimer, heraf halvdelen til "Jazz-banden"'s solide larm. Ca. 50 gennemførte hele den lune juninat relativt opretstående, og deres løn var stor i form af provsteparrets dejlige morgenkaffe.

Bortset fra den næste dag, der slæbte sig langsommeligt og pinefuldt af sted, hensvandt nu den lange, varme sommer langt hurtigere end de hvilebegærlige regensianere ønskede, hvad enten de tog udengårds eller foretrak at blive hjemme og spille martyrer: ved telefonopkald

eller brevskrivning at gøre familie og venner opmærksom på deres hellige arbejdsindsats på det lille hummer, mens i det mindste halvdelen af døgnets timer tilbragtes i Gåræ, om ikke overvåget, så dog hyppigt tiltalt af overmartyren: klokkeforeningens pont. max. (konst.), der så til, at alt gik, som det skulle. I virkeligheden den mest afslappende ferie af dem alle.

September indfandt sig som sagt alt for hurtigt og med den den første, rekognoscerende mumlen i krogene. Efterhånden som den store generalforsamlingsdag nærmede sig steg spændingen, i hvert fald i den mest fremgangsrige forening, Thilia, hvis førende babies ikke rigtig vidste, hvilket ben de skulle stå på. De virrede nervøst med de små hoveder, der samtidig prøvede at se både fiffige og smarte ud og flere gange henkastede det let desorienterede spørgsmål til medlemmer af den afgående klokkeforening: om vi havde tænkt os at stille nogen klokkekandidat denne gang ?

Vi benægtede hver gang dybt beklagende, men kærligt bestemt: nu skulle der studeres.....lidt mere !

Niels Bie

Fot: Lars Hansen, Politiken

Klokkeren Niels Bie ved Lindefrokosten

Lindefrokost.Dansen på Rundetårn

DA PIGERNE EROBREDE REGENSEN.

(VP har haft betænkelighed ved at bringe nedenstående, fordi hans person heri drages ret meget frem. Men redaktionen har tilbagevist en sådan betænkelighed).

Mange, især ældre regensianere, har spurgt: "Hvorledes går det dog med piger på Regensen?". I den anledning bringes dette interview fra Politiken 18./5. 1975.

Regensen i København er ikke bare et studenterkollegium med venlig hilsen til de fattige, men kloge - fra Christian den Fjerde. Det er en århundredgammel kult med alt hvad dertil hører af traditioner og ritualer. Som vel og mærke har været underkastet nye tider og tanker, men som har bevaret den oprindelige karakter af mini-samfund midt i storbyen. Præget af godmodige drillerier og intriger, skæmt og satire, farverige fester og rituelle højtideligheder.

At den 72-årige viceprovst, som ikke er spor gejstlig, nys blev afbildet i politiets førergreb, skabte kun lidt ekstra munterhed i forbindelse med den årlige Lindefest. Fødselsdagsfesten for Lindetræet midt i "Borggården". Hvor de loo regensianere med provst og viceprovst i spidsen ønsker Linden til lykke.

Det er viceprovsten H.C. Krag-Hansen, der kan fortælle om den virkelige revolution på Regensen.

Da han for 19 år siden tiltrådte embedet, var det en af hans vigtige opgaver at sørge for at pigerne blev gennet ud, når mørket sænkede sig over den indre by. Men ak, stuevinduerne ud mod Store Kannikestræde - oprindelig tilgitrede af samme grund - blev mangel på piges vej til en fremtidig tilværelse som agtværdig akademikerfrue.

Sammen med stipendieudvalgets formand, professor Lundsgaard, lettede Krag-Hansen dem sidst i 50'erne vejen ved at få ophævet forbudet mod kvindelig overnatning. I dag har kvinderne på det nærmeste erobret det gamle mandssamfund. Op mod 40 % af de logerende studenter er piger. Kvinddekønnet blev indladt for fire år siden og har siden præsteret ikke mindre end tre klokkere. Og det at være klokke - en slags formand for studenterne - er noget meget fint, forbundet med fordele og prestige. Valgt for et semester af gangen - med forudgående politiske intriger og modintriger. Hvor de forskellige foreninger, som regensbeboerne er

opdelt i, spiller en ikke uvæsentlig rolle.

- Pigerne har haft en fantastisk gunstig indflydelse på regenslivet, siger den nuværende og forhenværende klokke, Niels Bie og Karsten Knudsen, enstemmigt. De brutale skikke - f.eks. indflytterforhør og buksevand - er gået i sig selv. Løjerne er blevet mere godmodige. Selvom den oprindelige skæmt og ironi er bevaret. Man må kunne finde sig i den særlige regensjargon, lidt hård, drillende og ironisk. Kun i eksamenstiden er man totalfredet, fortæller klokkerne.

Til drillerierne hører bl.a. de traditionelle "sjoflinger" i forbindelse med de årlige fester. En sjofling er en smædese mod en eller flere personer. Og i virkeligheden er det en stor ære at blive udsat for en sådan sjofling.

Selvom Regensen er det mest eftertragtede kollegium i København, og selvom man skal have både økonomisk behov og kunne fremvise pæne studieresultater for at få den gratis bopæl i højst fire år, mener de to ikke, at der er noget specielt eller ophøjet ved regensianerne. Det mener viceprovsten heller ikke. Han siger:

--- Studenterne her er som studenter er flest. De er overvejende venstreorienterede, men inviterer gerne kongen eller dronningen. Vi har inviteret dronningen, som også gerne vil besøge os.

Mangen en kendt dansker har trådt sine studentersko i de smukke, gamle bygninger. I flæng nævnes J.O. Krag, Kaj Munk, K.B. Andersen, Simon Spies og Mogens Glistrup. De sidste to samtidig.

De er allesammen "døde" - forstået på den måde, at når en regensianer forlader stedet, holdes der "døde-gilde" - hvor den pågældende lagt på stige eller regens-kærre overværer sin egen død og begravelse med ritualer alt efter, hvilken "forening", han har tilhørt.

Men regensianerne er tilbøjelige til at holde sammen langt ud over studietiden. Når man har tilbragt år inden for de samme fire murer - i et traditionelt mini-samfund, er det ikke noget, der glemmes bare fordi man er "død".

Klokkeren
Lisbeth Rønnow Torp

Af højesteretssagfører

Jón Ólafsson, Reykjavík, Island.

Jeg blev 60-årig student i juni d.å. og til efteråret er det 60 år siden, jeg flyttede ind på Regensen, hvor jeg boede i 4 år til sommeren 1919, da jeg blev juridisk kandidat. Derefter juridisk sekretær i Københavns Magistrat i 3 - 4 år. Rejste derefter til Island, hvor jeg blev højesteretssagfører og direktør for forsikringsselskaber og nu 82 år gammel og nærmest passiv tilskuer til det pulserende liv omkring mig.

Efteråret 1915 tog 4 af min studenterårgang bopæl på Regensen. Der boede kun 4 studenter på Regensen, da vi flyttede ind, så vi var kun 8 vinteren 1915-1916.

Regensen var mig meget kær. Man følte sikkerhed indenfor murerne. Den tid, jeg boede inde på Regensen, var den lykkeligste i min studietid.

Af begivenheder på Regensen i min tid kan nok nævnes "petroleumsstriden" med høker Pallesen vinteren 1917 (så vidt jeg husker). Vores belysning var petroleumslamper, og under krigen blev der mangel på petroleum. Vi handlede med høker Pallesen lige overfor porten ud til St. Kannikestræde, og han skulle forsyne os med petroleum i henhold til en bestemt regulering. Det oplystes, at Pallesen havde solgt noget af den petroleum, vi skulle have, til andre i lukrativt øjemed. Da blev der krig med Pallesen. Vi afbrød al forbindelse med ham.

Den 22. juni 1918 blev der holdt en stor Hostrupfest på Regensen. Der var megen glæde og mange taler blev holdt og mange digte skrevet. Det første vers af indledningen til festen lyder således:

Kom nu Studenter! Samler Jer til Fest!
Tiden til Dans og Lystighed er inde.
Kom nu Studenter! Glæden er vor Gæst,
og Kedsommeligheden er vor Fjende.
Lukt er vor Bog, vort Slid er endt.
Vær nu en glad og ung Student!

Efteråret 1918 rasede den Spanske Syge i København. Det var et meget koldt efterår og sygdommen spredte sig med rivende hast. Mange blev syge på de forskellige kollegier på samme tid. Der blev oprettet et lazaret i salen på Regensen, hvor mange af de mest syge fra de andre kollegier blev flyttet hen og naturligvis også dem inde på Regensen, som var farligt syge. De mindre syge blev på værelserne, men fik mad

bragt op og blev tilset af sygeplejesker. Såvidt jeg husker afgik to islandske studenter ved døden af den Spanske Syge.

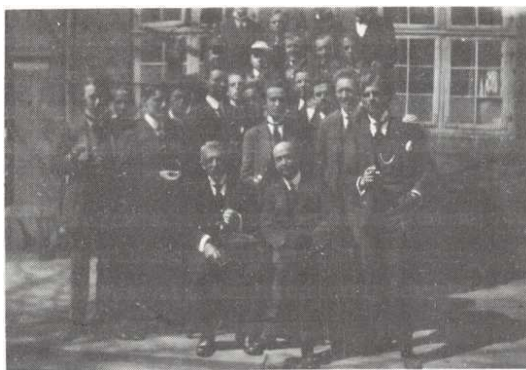
I maj måned 1919 var der gået 350 år fra Kommunitetets stiftelse og den 10. maj fejredes en fest på Regensen i den anledning. Det var en stor fest, hvor bl.a. Kong Christian den X. var til stede. Der var store

Kong Christian taler
med Provsten Knud
Fabricius nede i gården.

Kongen binder konvolutten
til Lindearmen
og Provsten står ved
siden af.

Studentergruppe i gården efter Lindefrokosten, siddende foran Viceprovsten Thune Jakobsen og dr. Maar.

forberedelser til festen. Det viste sig bl.a., at der manglede en stol til kongen, som var noget afvigende fra de andre, og for at råde bod derpå fandt man på at hente en højrygget og sværtbygget stol, som nattevagten Carstensen sad i om natten i vagtstuen. Den kaldte vi Carstensens stol. Dette vakte nogen munterhed hos mange og små vittigheder om Natstolen, som for én nat blev Tronstol.

Lidt før kl. 10 forlod Provsten og Klokkeren salen for at modtage kongen, der klædt i smoking tog plads i Carstensens Natstol, hvorpå Klokkeren bød ham velkommen. Der blev sunget og man drak en stærk punch. Der næst begyndte talerne for alvor. PIPs formand Munck, dernæst Gamles formand Lybye. Af eksregensianerne holdt politiass. Hakon Jørgensen en lang og morsom tale. På de islandske studenter vegne holdt jeg en tale til Hans Majestæt, bragte en hyldest til Kongen og udbragte en skål for Islands og Danmarks Konge. Kongens svartale blev holdt i en kølig tone, som skuffede os islandske studenter. Jeg var ikke i tvivl om, at den kølige tone skyldtes en vis irritation som følge af den langvarige politiske trætte, som da var bilagt med Forbundsloven kun ca. 5 måneder i forvejen. Jeg tror, Kongen var så realistisk anlagt, at han foretrak at se praktiske resultater i stedet for blot diskussioner. Vi festede videre og flere taler blev holdt, og til sidst talte Kongen igen og sagde noget i retning, at vi hele aftenen havde lovprist hans forfædres valgninger og gavmildhed tydeligt i den hensigt at udfordre ham til at gøre noget lignende. Men når han tog i betragtning, at disse hans forfædre var enevoldskonger, som havde store indtægter, hvorimod en konge nu til dags kun havde sin appanage og derfor mere begrænsede muligheder til sådanne ydelser, så ville han dog overveje at sende os en sum til Lindens fødselsdag som hjælp til et sold.

To dage efter foranskrevne fest, eller den 12. maj 1919 holdt vi Lindefest.

Tidlig om morgenen fik vi at vide, at Kongen ville indfinde sig kl. 9 1/2 f.m. for at hilse på os og Linden. Vi var parat nede i Gården for at modtage Kongen, som indfandt sig på forudbestemt tid og blev modtaget af Regensprovsten Knud Fabricius sammen med os og efter en lille diskussion med Provsten (se billede) gik han hen til Linden og trykkede den i hånden og ønskede tillykke, hvorpå han bandt en kongelig konvolut til Lindens behandskede hånd (se billede). Der blev råbt hurra så det rungede, og hurraråbene lå endnu og dirrede i luften, da festens anden akt begyndte lige efter, at kongen var gået. Klokkeren åbnede med dirrende hånd konvolutten og to kongelige hundredkronesedler knitrede mellem hans fingre. Der fulgte fuldkommen tavshed. Vi havde ventet noget mere. Vi var 100 studenter og dertil så embedsmænd, så det var ikke meget til

hver. Der blev rådslagning, og vi besluttede, at vi skulle holde smørrebrødsgilde nede i gården. Brugsforeningsformanden sørgede for, at brugsforeningen ydede et bidrag, så vi kunne få noget smørrebrød (jeg tror vi fik det fra Kaffé Himmerige på Købmagergade) og øl til smørrebrødet. Det blev så vidt jeg ved den første Lindefrokost.

Til vor overraskelse blev der også trakteret med snaps, men den så noget ejendommelig ud. Der flød nemlig nogle sorte partikler i glassene, men det smagte godt. Provsten og Viceprovsten var naturligvis med til festen og desuden Regenslægen Professor dr. med. V. Maar. Der blev holdt taler, og jeg husker, at dr. Maar holdt en lille tale, hvori han takkede for sig, men oplyste samtidig, at han den samme dags morgen var blevet meget overrasket over at alle lægestuderende på Regensen havde indfundet sig hos ham en efter en og alle havde anmodet om recept på hårsprit. Der havde vi forklaringen! Der var jo et laboratorium, hvor man kunne destillere. Jeg skal love for, vi råbte hurra for dr. Maar og de opfindsomme lægestuderende. Det var virkelig en vellykket Lindefrokost. Vor udmærkede Viceprovst, Thune Jakobsen holdt en af sine fortræffelige lejlighedstaler. På billedet ses en flok studenter nede i gården, som deltog i festen; siddende foran er Viceprovsten og dr. Maar.

Til slut kan jeg ikke lade være med at nævne den mægtige forandring, der er sket ved at kvindelige studenter er flyttet ind på Regensen. Den mulighed ville vi have tænkt helt udelukket i min tid, men "mutat tempora... Jeg læste med megen interesse et interview med Viceprovsten i Politiken den 18. maj, og jeg fik indtryk af, at forandringen har haft god indflydelse på regenslivet, idet de gamle sæder og skikke består med undtagelse af nogen grovere, som er nedlagt. Jeg tror, hvis Histrup i ånden "kom hid en vår", ville han føle sig hjemme.

Når man tager i betragtning, hvor mange islandske studenter i tidernes løb har levet på Regensen i nær tilknytning til regenslivet, tør jeg påstå, at Regensen har haft meget stor betydning for islandsk åndsliv og udvikling.

Med hjertelig hilsen og tak til Regensen.

Reykjavík i juni 1975.

Jón Ólafsson.

Nedenstående artikels forfatter, fhv. dommer Emil Strøbech, Kolding, var som regensianer (samtidig med Kaj Munk) kendt for sine mange muntre og træfsikre, iøvrigt altid usignerede lejlighedsviser til Gårdens fester.

EN NAT PÅ REGENSEN.

I pastor Siegumfeldts og dr. Nøjgaards fortjenstfulde bøger har vi fået et sandt og gribende billede af digteren, præsten og mennesket Kaj Munk. Det var en stor fordel, at de to præster stod deres store kollega nær. For en fjernere stående er det godt at konstatere, at ens mere begrænsede erfaringer stemmer overens med de to venners fyldigere indsigt i Kaj Munks liv og skæbne.

Man behøvede ikke at være ret længe sammen med Kaj Munk, før man forstod, at han var et unicum. Han var altid inciterende, inspirerende og ofte øretæveindbydende, men på Regensen var man indstillet på at leve under tag med de mærkeligste mennesker, som alle bidrog på deres vis til kammeratlivet, hvis niveau i Munks tid i høj grad blev bestemt af ham og hans urolige og levende og uforfærdede ånd. Hvor Munk var med, var han selvfølgelig det centrum, som alle så hen til i forventning, skønt han var aparte både som fremtoning og som menneske. Han var skabt til at gå i spidsen, siger vennen Ingolf Sestoft. Munk var os alle overlegen og vidste det. Det kunne have forhindret ham i at være en god kammerat. Hans skarpe tunge og usædvanlige slagfærdighed kunne også have haft denne virkning. Men han hørte gerne andres mening, og ingen kunne tvivle om, at han havde et følsomt hjerte. Han holdt af mennesker, og hans kammerater mærkede det. Årene på Regensen gav denne mærkelige mand et livsnært forhold til andre unge og bidrog til, at hans sind fik en lysere tone. Han havde også tunge stunder.

En aften sad vi på hans værelse og diskuterede på studenters drilske maner. Han havde hovedpine og overdrev ikke sin elskværdighed. Af og til for han op og sendte kaskader af knusende argumenter i hovedet på sin gæst, som foreslog en undersøgelse af vægten af hvert argument for sig. Munk sagde, at han kun var opmærksom på, at han havde et hoved, når han havde hovedpine. Inden længe foreslog han, at vi skulle læse i Shakespeare. Med "Julius Cæsar" i hånden stod han midt på gulvet i regensværelset, uhyggelig bleg og forpint med hårløkken

ned i panden. Antonius' tale ved Casars bære (III. akt, 2. scene). Vi var virkelig på Forum Romanum. Her stod Antonius og talte. Jeg var kun en af mængden og bevægedes som de andre omkring båret til tårer og vrede. Talens kloge forsigtighed og beregning, dens stigende voldsomhed og had mod Casars mordere rev os alle med. Hvert af Casars sår fik tunge, som skulle rejse Roms stenmasser til oprør! Det var uforglemmeligt. Nu havde vi noget at tale om, som optog os levende. Ilden flammede i hans øjne. Oprøret i livet, i kunsten. Den aften så jeg i ham nogle af de evner, noget af det dynamiske sind og den offervilje, som skulle gøre ham til den ledende skikkelse i oprøret under besættelsen, ikke alene mod besættelsesmagten, men også mod de halve viljer og delte sind, som for enhver pris foretrak algang og alsang for kampen.

Denne mand måtte blive et urocentrum i vort folk. Hans ord til Johannes Poulsen passer på ham selv: "Det var stormen, vi hørte, og hvor var livet fattigt uden storm, stormen, der pisker os og renser os og gør os stærke".

Han var fortvivlet over demokratiernes svaghed og ubeslutsomhed, socialt og nationalt. Han angreb til alle sider og indrømmede, at han var "højkeftet" - "fordi han havde noget at bringe". Sandheden er ikke rolig, værdig og ophøjet. Den river og slår. Sandheden skal siges. Den kan dø af at blive glemt. En død sandhed kan være en farlig løgn. En mere uforfærdet forkæmper for "demokratiets Gudstemplede idealer" kunne det danske folk ikke have i diktatorernes tidsalder. Munk var "et menneske, for hvem det at være noget er eet med virkelig at være det" - om det så skulle koste livet. Han kunne ikke finde sig i, at et kristent folk sad dådløst hen, når dets idealer blev trampet ned. Han hadede den fred, i hvilken det onde får lov til at brede sig. Fordi han kunne glemme sig selv og sin egen sikkerhed, kunne han bruges af livet. Han blev brugt.

Men han kom ikke billigt til sine standpunkter og til sine sejre. Han var stadig i kamp med sig selv. Der var hvid ild i hans esse. Den dybeste kraft og inspiration i hans liv var hans Herre og Mester, Jesus Christus. Si me amas. Følg mig! Sandheden skulle siges. Og han betalte prisen med sit liv.

Er Kaj Munk moderne i dag? Hans liv og hans værk handler om menneskers evige kamp med sig selv og med Gud. Det kan aldrig blive umoderne. Og han er højaktuel: "at tage menneskerettighederne fra mennesker er at gøre sig selv til forbryder!" Vi savner Kaj Munk, hans frygtløshed og offervilje.

Hvis han havde levet i dag? Så havde vi i alt fald haft en opposition, uanset hvem der havde været ved magten.

Emil Strøbech

Hovedpunkter fra regnskaberne for tiden 1/9-74 - 31/8-75.

REGENS I A N E R S A M F U N D E T.

Indtægter:

1. Indgåede kontingenter	3.150.00
2. Renter af bank- og girobeholdning	366.43
3. For arven i boet efter redaktør Cramer er købt 77.000 kr. 10% Forenede Kreditforeningers obligationer, medens resten er indgået med	1.904.24
4. Renter fra Forenede Kreditforeninger	<u>3.850.00</u>
	9.270.67

Udgifter:

1. Støtteannonce i Regensens revyprogram	500.00	
2. Udgifter til medlemsbladet	2.764.85	
3. Nettoudgift ved generalforsamlingen	3.567.25	
4. Nettoudgift ved sommerudflugten	1.524.50	
5. Diverse	<u>899.57</u>	9.256.17
		Overskud kr. 14.50
		=====

REGENS I A N E R S A M F U N D E T S L E G A T.

Indtægter.

Legatbidrag	1.285.00
Renter	<u>807.22</u>
	2.092.22

Udgifter.

5 legatportioner á 500 kr.	<u>2.500.00</u>
----------------------------	-----------------

Underskud kr. 407.78

=====

De medlemmer, som endnu ikke har betalt kontingent og bidrag til legatet - for en dels vedkommende drejer det sig om flere års restance - bedes snarest indhente det forsømte. Ellers kan de ikke vente at få medlemsbladet tilsendt.

KASSEREREN.